



Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ

«*Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν*»

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ❖ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020 ❖ Αρ.θ. Φύλ. 109 (148)



Σταυρός, θάρος καί λύτρωσις

14 Σεπτεμβρίου

«*Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου
καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου*»

Μέ τὴν μελωδικὴ αὐτὴ ἐπίκληση, ζητᾶμε ὅλοι οἱ χριστιανοί, νὰ μᾶς σώσει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ζητᾶμε τὴν εὐλογία Του, προσφεύγοντας στοὺς ἱερούς Ναούς.

Ο Σταυρός, ἓνα ὄργανο φρικτοῦ μαρτυρίου, ἔγινε τό Τίμιο Ξύλο, ἐπάνω στό ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος ἔπαθε καί παρέδωσε τό Πνεῦμα Του στόν Θεό Πατέρα.

Ο Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μέ τέλεια τὴν Θεϊκὴ καί τέλεια τὴν ἀνθρώπινη φύση, δέχθηκε νὰ παραδοθεῖ στό ἐκούσιο Πάθος, νὰ γευθεῖ τὸν φυσικό θάνατο, γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τὴν κατάρα τοῦ Νόμου. Παραδόθηκε στόν θάνατο γιὰ νὰ νικήσει τὴν φθορά. **Ὡς ἀναμάρτητος, λύτρωσε τοὺς αμαρτωλούς καί μέ τὴν Ἀνάστασή του, ἔδωσε ἐλπίδα στόν κόσμο.**

Μέ τὴν εὐλογία καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ Σταυρός ἔγινε σύμβολο ἱερό μέ ἀκατανίκητη δύναμη! **Μπροστά σέ κάθε κίνδυνο, ὁ χριστιανός προσβλέποντας στόν Σταυρό παίρνει θάρρος.**

Ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἶναι ἡμέρα, **ἐφάμιλλη τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.** Εἶναι ἀνάμνηση τῆς Σταύρωσης τοῦ Θεανθρώπου, τῆς Σταύρωσης πού ἀκολουθεῖται ἀπό τὴν Ἀνάσταση! Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, οἱ χριστιανοί τιμοῦμε τὸν Τίμιο Σταυρό, τηρώντας αὐστηρὴ νηστεία τὴν ἡμέρα αὐτή. Με τὴν προσκύνηση τοῦ Τιμίου Ξύλου, ἀποδίδεται τιμὴ στόν Ἰησοῦ Χριστό καί στό Σωτήριο Πάθος Του. ◻



Ἡ παγκόσμιος ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἱερό πόθο εἶχε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος να βρῆ το Τίμιο ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Ἔτσι το 326 ἔστειλε την μητέρα του ἁγία Ἐλένη στους Ἁγίους Τόπους με σκοπό την εὔρεση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ και τους τόπους τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου, πού εἶχαν καλυφθῆ ἀπό τον αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Ἀδριανό Αἴλιο (117-138). Ο Αδριανός εἶχε κατασκάψει ὅλη την πόλη τῶν Ἱεροσολύμων και εἶχε καταχώσει με ἐπιχωματώσεις τά ἱερά της, ὡστε να ἐξαφανισθῆ κάθε μνήμη τῆς ἰουδαϊκῆς και χριστιανικῆς θρησκείας. Στη θέση τοῦ Γολγοθᾶ και τοῦ παναγίου Τάφου εἶχε ἀνεγερθῆ ναός τῆς Ἄφροδιτης.»

Με ὁδηγό τις πληροφορίες τῆς τοπικῆς παραδόσεως οἱ ἐργάτες τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου κατεδάφισαν τον εἰδωλολατρικό ναό τῆς Ἄφροδιτης, ἔσκαψαν το ἔδαφος σε μεγάλο βάθος και πέταξαν μακριά ἀπό την πόλη ὅλα τά χώματα και τά ὑλικά, ὡς μολυσμένα ἀπό τις εἰδωλολατρικές θυσίες. Τότε ἀποκαλύφθηκε ὁ Γολγοθᾶς και το σπήλαιο τοῦ παναγίου Τάφου. Ἐκεῖ κοντά βρέθηκαν καταχωσμένοι οἱ τρεῖς σταυροί, τα τρία καρφιά, πού εἶχαν χρησιμοποιηθῆ για να προσηλώσουν ἐπάνω στο Σταυρό οἱ Ἰουδαῖοι το ζωοποιό σῶμα τοῦ Κυρίου, και ἡ ξύλινη πινακίδα με την ἐπιγραφή.

Για να διακρίνει ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἁγίας πόλης Μακάριος ποιος ἀπό τους τρεῖς σταυρούς ἦταν τοῦ Σωτῆρος, μέ θερμή προσευχή ἀκούμπησε κάθε ἓνα χωριστά ἐπάνω σε βαριά ἀσθενῆ γυναῖκα. Ο Σταυρός τοῦ Κυρίου ἀμέσως θαυματούργησε χαρίζοντας στην ἀσθενῆ την ὑγεία της.

Εὐθύς ὁ ἐπίσκοπος, ἡ βασιλισσα και ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς συνοδίας της Τον προσκύνησαν με πολλή εὐλάβεια και Τον ἀσπᾶσθηκαν. Ἐπειδή δεν ἦταν εὐκόλο να Τον ἀσπασθοῦν ὅλοι οἱ χριστιανοί, ζήτησαν τουλάχιστον νά δοῦν ἀπό μακριά το ὄργανο τῆς ἀπολυτρώσεώς μας. Ὁ ἐπίσκοπος ἀνέβηκε ἐπάνω στόν ἄμβωνα και ὑψώνοντας τον Σταυρό με τα δυό του χέρια Τον ἔδειξε στον λαό τοῦ Θεοῦ, πού ἐκραύγαζε το **«Κύριε ἐλέησον»**.

Ἀπό τότε οἱ θεῖοι Πατέρες ἐθέσπισαν να ἐορτάζεται κάθε χρόνο ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπό ὅλες τις Ἐκκλησίες, ὄχι μόνον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος, ἀλλά και για να δειχθῆ ὅτι το σύμβολο αὐτό τῆς κατάρας ἔγινε το καύχημα και το ἀγαλλιάμά μας. ◻

«Κύριε, ὄπλον κατά τοῦ διαβόλου τόν Σταυρόν ἡμῖν ἔδωκας...»

Τόν ὕμνο αὐτό ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας ἐνισχύοντας τήν πεποίθησι κάθε πιστοῦ χριστιανοῦ γιά τό ἰσχυρό καί ἀήττητο ὄπλο πού ἔχουμε κάνοντας τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ.

Συνηθίσαμε ἀπό τήν μικρή μας ἡλικία νά σημειώνουμε πάνω στό σῶμα μας τόν τύπο τοῦ σταυροῦ. Ὅτι καί ὅπως ἐδίδαξαν οἱ γονεῖς στά παιδιά τους. Καί μπορεῖ νά γίνεται μηχανικά ἀλλά διαπιστώνει κανεῖς ὅτι καί ἡ ψυχή τοῦ καθενός μας συμμετέχει στήν κίνηση τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ πάνω στό σῶμα.

Ἀλήθεια, γιατί κάνουμε τόν σταυρό μας;

Κάθε φορά πού κάνουμε τόν σταυρό μας, σταυρώνουμε τόν ἑαυτό μας γιά ποικίλους λόγους:

1. Πρός τιμή καί λατρεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, γιά νά μᾶς ἐπισκιάσει ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

2. Πρός τιμήν τῆς Παναγίας μας.

3. Πρός τιμή τῶν Ἁγίων μας, ἀπό τούς ὁποίους ζητᾶμε καί τήν μεσιτεία τους.

4. Πρός τιμή τοῦ γεγονότος τῶς ὥρας ἐκείνης: περιφορά Εὐαγγελίου, Ἁγίων Λειψάνων, Τιμίων Δώρων κ. λπ.

5. Ὅταν ἔχουμε κάποια ἀνάγκη ἢ πρόβλημα καί προσευχομάστε γι' αὐτό, ζητώντας τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

6. Ὅταν γενικά καί ἀόριστα ἐπιθυμοῦμε τήν εὐλογία καί προστασία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας, στήν οἰκογένειά μας καί στόν πλησίον μας.

7. Γιά νά διώξουμε τίς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου.

8. Γιά νά δείξουμε, ὅταν τό ἀπαιτεῖ ἡ ἀνάγκη, ταπεινά, τήν χριστιανική μας ιδιότητα.

9. Γιά νά εὐχαριστήσουμε τόν Θεό γιά τίς ἀπειρες εὐεργεσίες Του. ◻

«Σταυρός,
ὁ φύλαξ πάσης τῆς
οἰκουμένης·
Σταυρός,
ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας·
Σταυρός,
Βασιλέων τό κραταίωμα
Σταυρός,
Πιστῶν τό στήριγμα
Σταυρός,
Ἀγγέλων ἡ δόξα,
καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα.

Μάννα συγγνώμη καί... σ' εὐχαριστῶ !



Ένας νεαρός άνδρας πήγε να υποβάλει αίτηση για μία διευθυντική θέση σε μία μεγάλη εταιρεία. Αφού πέρασε την αρχική συνέντευξη, έπρεπε τώρα να συμφωνήσει και ο γενικός διευθυντής για την πρόσληψη.

Ο διευθυντής ανακάλυψε από το βιογραφικό του, ότι ο νεαρός είχε εξαιρετικές ακαδημαϊκές σπουδές. Ρώτησε:

- Πώς κατάφερες να κάνεις αυτές τις σπουδές; Μήπως πήρες υποτροφίες;

- Όχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρός.

- Ο πατέρας σου κατέβαλε όλα αυτά τα δίδακτρα; ρώτησε ξανά ο διευθυντής.

- Ο πατέρας μου, κύριε, πέθανε όταν ήμουν ενός έτους. Η μητέρα μου ήταν αυτή που πλήρωνε τα δίδακτρά μου, απάντησε.

- Ποῦ ἐργάζεται ἡ μητέρα σου;

- Η μητέρα μου ἐργάζεται ὡς καθαρίστρια ρούχων. Πλένει ρούχα για ἄλλους.

Ο διευθυντής ζήτησε τότε από το νεαρό να τοῦ δείξει τὰ χέρια του. Ο νεαρός ἔδειξε τὰ χέρια του τὰ ὁποῖα ἦταν λεία καὶ πολὺ ἀπαλά.

- Έχεις βοηθήσει ποτέ τὴ μητέρα σου στοῦ πλύσιμο τῶν ρούχων;

- Ποτέ, ἡ μητέρα μου ἤθελε πάντα νὰ μελετῶ καὶ νὰ διαβάζω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο. Ἐκτός αυτού, ἡ μητέρα μου πλένει τὰ ρούχα πὶο γρήγορα ἀπὸ μένα.

Ο διευθυντής εἶπε: - Θέλω νὰ σοῦ ζητήσω κάτι. Ὄταν πᾶς σπῖτι σήμερα, πήγαινε νὰ καθαρίσεις τὰ χέρια τῆς μητέρας σου καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε αὔριο τὸ πρωῖ.

Ο νεαρός θεώρησε ὅτι οἱ πιθανότητες νὰ πάρει τὴ θέση, ἦταν πολὺ μεγάλες. Ὄταν πήγε πίσω στοῦ σπῖτι, ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα του νὰ τὸν ἀφήσει νὰ καθαρίσει τὰ χέρια της. Ἡ μητέρα παραξενεύτηκε καὶ μὲ ἀνάμεικτα συναισθήματα ἀπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸ γιὸ της.

Ο νεαρός ἄρχισε νὰ πλένει τὰ χέρια τῆς μητέρας του σιγά-σιγά, ἐνῶ δάκρυα ἔσταζαν ἀπὸ τὰ μάτια του ὅση ὥρα τὸ ἔκανε αὐτό. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού παρατήρησε ὅτι τὰ χέρια τῆς μητέρας του ἦταν τόσο ζαρωμένα, καὶ ὅτι ὑπῆρχαν τόσες πολλές μελανιές πάνω τους.

Μερικές μελανιές μάλιστα ήταν τόσο όδυνηρές, πού ή μητέρα του βογκούσε όταν τις άγγιζε. Ήταν ή πρώτη φορά πού ο νεαρός συνειδητοποίησε ότι ήταν αυτά τά χέρια πού έπλεναν σέ καθημερινή βάση ρούχα για νά μπορέσει νά πληρώσει τά διδακτρά του. Οι μελανιές στά χέρια της, ήταν τό τίμημα πού ή μητέρα έπρεπε νά πληρώσει για τήν εκπαίδευσή του καί τό μέλλον του παιδιού της.

Μετά τόν καθαρισμό των χειρών της μητέρας του, ο νεαρός άρχισε νά πλένει σιγά – σιγά όλα τά ρούχα πού είχαν στοιβαχτεί για πλύσιμο, μονολογώντας «*Μάννα συγγνώμη καί σ' εύχαριστώ για όλα, Μάννα συγγνώμη καί σ' εύχαριστώ για όλα*»... ενώ δάκρυα συνέχιζαν νά τρέχουν από τά μάτια του.

Έκείνο τό βράδυ, μητέρα καί γιός έκατσαν καί κουβέντιασαν για αρκετή ώρα.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, όταν ο νεαρός πήγε στό γραφείο του διευθυντή συγκινημένος καί βουρκωμένος, βλέποντάς τον έτσι, τόν ρώτησε.

- Για πές μου λοιπόν, τί έγινε χθές στό σπίτι σου; Τί έκανες; Έμαθες κάτι καινούργιο;

Ο νεαρός άπάντησε: - Καθάρισα τά χέρια της μητέρας μου, αλλά καί έπλυνα τελικά όλα τά ρούχα πού είχε για πλύσιμο. Τώρα κατάλαβα καί εκτίμησα τήν προσπάθεια της μητέρας μου. Χωρίς τή μητέρα μου, δέν θά ήμουν αυτό πού είμαι σήμερα. Συνειδητοποίησα μέ τήν πράξη αυτή, πόσο σημαντική είναι ή βοήθεια πού σου προσφέρουν οι άλλοι. Έχω καταλήξει νά εκτιμώ τήν αξία καί τή σημασία πού έχει τό νά βοηθά ο ένας τόν άλλο στην οικογένεια καί στην κοινωνία.

ο διευθυντής τότε του είπε:

- Αυτό είναι πού ψάχνω σέ ένα συνεργάτη. Θέλω νά προσλάβω ένα άτομο πού δέν θά σκέφτεται μόνο τόν εαυτό του, πού μπορεί νά γνωρίζει καί νά εκτιμά τή βοήθεια, τίς προσπάθειες καί τά δεινά των άλλων, για νά επιτευχθούν κάποια πράγματα στη ζωή καί δέν θά θέτει τά χρήματα ως μοναδικό στόχο στη ζωή του. Έχεις προσληφθεί.

Αυτό τό νεαρό άτομο εργάστηκε πολύ σκληρά. Έλαβε αξιώματα στην επιχείρηση καί απολάμβανε τό σεβασμό των ύφισταμένων του. Κάθε εργαζόμενος πού είχε, εργάστηκε επιμελώς καί ως ομάδα μέ τους υπόλοιπους.

Οι επιδόσεις της εταιρείας βελτιώθηκαν σημαντικά. ▣



Ἡ ἅγια Ραῖς

ἡ δωδεκάχρονη παρθενομάρτυς

23 Σεπτεμβρίου

Γεννήθηκε στήν πόλη Τάμμαν τῆς Αἰγύπτου στό τέλος περίπου τοῦ 3ου αἰῶνος. Ἦταν κόρη ἑνός χριστιανοῦ ἱερέως, πού τόν ἔλεγαν Πέτρο, ὁ ὁποῖος εἶχε φροντίσει νά τῆς δώσει χριστιανική ἀνατροφή καί νά τῆς ἐμπνεύσει ἀπεριόριστη πίστη καί ἀγάπη γιά τόν Χριστό. Μέρα καί νύχτα ἡ μικρή Ραῖδα βρισκόταν μαζί μέ τόν πατέρα της καί ζοῦσε ἀπό κοντά τήν λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὅταν ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμία της νά γίνει μοναχή, ὁ καλός πατέρας δέχθηκε μέ πολλή χαρά τήν ἀπόφαση τῆς μικρῆς Ραῖδας.

Εὐλόγησε ὁ π. Πέτρος τήν δωδεκάχρονη κόρη του, τῆς ἔδωσε τήν εὐχή του, πατρικές συμβουλές καί ὕστερα τήν παρέδωσε στό γυναικεῖο μοναστήρι τῆς Τάμμαν. Ἐκεῖ ἡ μικρή Ραῖδα φόρεσε τό σχῆμα τῆς δόκιμης μοναχῆς μέχρι νά φθάσει στήν νόμιμη ἡλικία γιά νά γίνει μοναχή.

Μία μέρα, πού πήγαινε μαζί μέ τίς ἄλλες μοναχές στήν πηγὴ γιά νά κουβαλήσει νερό, εἶδε ἕνα πλῆθος ἀπό μοναχοὺς, μοναχές, ἱερεῖς καί λαϊκοὺς, πού τοὺς εἶχε συλλάβει ὁ σκληρός ἡγεμόνας τῆς περιοχῆς Λουκιανός.

Ὅταν ἔμαθε ὅτι τοὺς εἶχαν δέσει γιατί ἦταν χριστιανοί καί θά τους θανάτωναν, ἐάν δέν ἀρνιόνταν τήν πίστη τους, ἔτρεξε σάν μικρό ἐλαφάκι γιά νά ἐνωθῆ μαζί τους καί νά ὁμολογήσει τόν Χριστόν Κύριον καί Θεόν καί Σωτήρα τοῦ κόσμου.

Ὁ δεσμοφύλακας τότε τήν λυπήθηκε, καθὼς τήν εἶδε τόσο μικρή, καί τῆς εἶπε:

- Ποῦ πᾶς κοριτσάκι μου, ἐσύ μέ τοὺς ἄλλους; Αὐτοὺς θά τοὺς σκοτώσουν ἂν ἐπιμείνουν στήν θρησκεία τους. Ἐσύ ὅμως γιατί νά πεθάνεις πρὶν ἀπό τήν ὥρα σου; Κι οὔτε κανένας σέ βιάζει νά κάνεις κάτι τέτοιο. Εἶσαι μικρή ἀκόμα καί δέν ξέρεις τί κάνεις...

- Ξέρω τί πιστεύω καί τί κάνω, κομενταρίσειε, εἶπε μέ θάρρος ἡ

Εἶμαι Χριστιανή καί θέλω νά ὁμολογήσω καί νά διακηρύξω τήν πίστη μου!

- Ξανασκέψου το, τήν συμβούλεψε ὁ δεσμοφύλακας. Εἶσαι τόσο μικρούλα. Κρίμα νά χαθεῖς ἀπό τώρα, πρὶν γνωρίσεις τήν ζωή καί τόν κόσμο.

- Γιά μένα δέν ὑπάρχει τίποτα πιο σπουδαῖο ἀπό τόν Χριστό κι' ὅποιος θυσιάζεται γιά τόν Κύριο δέν πεθαίνει ποτέ του. Κατάλαβες; Μή στενοχωριέσαι λοιπόν γιά μένα καί πες μου ποῦ εἶναι ὁ ἡγεμόνας.

Τῆς ἔδειξαν τήν ἄμαξά του κι' ἐκείνη χωρίς δισταγμό πλησίασε καί εἶπε στόν σκληρό Λουκιανό.

- Ἄρχοντα Λουκιανέ, εἶμαι Χριστιανή κι' ἔτοιμη ἄν χρειασθῆ νά πεθάνω γιά τόν Χριστό καί Θεό μου, πού τόν ἀγαπῶ καί τόν λατρεύω πάνω ἀπό ὅλα καί ἀπό τήν ἴδια τή ζωή !

- Μπά, μπά καί τούς δικούς μας θεούς δέν τούς προσκυνᾶς, μικρή μου;

- Οὔτε τούς προσκυνῶ, οὔτε τούς θεωρῶ θεούς, ἀλλά ψεύτικα εἶδωλα καί τούς περιφρονῶ μέ ὅλη τήν καρδιά μου !

Ο Λουκιανός μίλησε μέ ἀσέβεια γιά τήν πίστη τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ Ραῖς ἀντί νά τοῦ ἀπαντήσῃ μέ λόγια, ἔκανε ἓνα βῆμα πιο κοντά στόν ἡγεμόνα καί τόν ἔφτυσε στό πρόσωπο. Ἐκεῖνος ξαφνιασθηκε στήν ἀρχή μέ τό τόλμημα τῆς Ραῖδος καί ὕστερα οὐρλιαξε ἀπό τόν θυμό του, γιά τήν ἀπάντηση, πού πῆρε στίς βλασφημίες του κατά τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

- Βασανίστε την ! Σκοτώστε την ! Κομματιάστε την !

Ἡ μικρή Ἁγία ὅταν ἄκουσε τίς φωνές τοῦ ἡγεμόνα δέν ταραχτήκε, οὔτε φοβήθηκε. Ἡ καρδιά της χαιρόταν πού θά ὑπέφερε γιά τόν Κύριο, ὅπως καί Ἐκεῖνος εἶχε ὑποφέρει πάνω στόν σταυρό γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Κι ἀκόμα ἔχαιρε, γιατί ὁ θάνατός της θά τήν ἔφερνε ὀλοκάθαρη καί πιο γρήγορα μπροστά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί θά μποτοῦσε νά δεῖ τίς ὁμορφιές καί τά μεγαλεῖα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Οἱ δῆμιοι ἄρπαξαν τήν μικρή Ραῖδα καί κατά διαταγήν τοῦ Λουκιανοῦ, τήν βασάνισαν πολύ, πρὶν τήν ἀποκεφαλίσουν μέ ξίφος. ◻

(Ἀπό το βιβλίο τοῦ Π.Μ.Σωτήρχου «Παιδομάρτυρες», σσ. 49-53.)

Ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ !!!

Τρία κορίτσια περπατοῦσαν κατά μῆκος τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ὅταν ξαφνικά βρέθηκαν ἀνάμεσα σέ δύο τρέχοντα τρένα. Τά τρένα πέρασαν σύρριζα ἀπό μπροστά τους καί ὡς ἐκ θαύματος δέν ἔπαθαν ἀπολύτως τίποτα!

Λίγο πιό κάτω ὑπῆρχαν τρία δαιμόνια πού δέχονταν τήν ἐπίπληξη καί τήν ὀργή τῶν ἄλλων δαιμόνων.

- Καλά, γιατί δέν ἔσπρωξες τό πρῶτο κορίτσι στό τρένο; φώναζαν στό πρῶτο δαιμόνιο. Ἡ ψυχή της θά ἦταν τώρα δική μας !

- Δέν μποροῦσα, ἀπάντησε ὁ δαίμονας. Φοροῦσε ἓνα σταυρό !

Πῆγαν μετά στό δεύτερο δαιμόνιο καί τοῦ εἶπαν:

- Ἐσύ γιατί δέν ἔσπρωξες τό δεύτερο κορίτσι; Ἦταν χωρίς σταυρό !

Καί τό δαιμόνιο ἀπάντησε:


- Ἀκόμη καί ἂν δέν φοροῦσε σταυρό, ἔκανε ὅμως τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ τήν τελευταία στιγμή καί ἔτσι δέν μπόρεσα νά τό πετάξω στό τρένο.

Τέλος πῆγαν καί στό τρίτο δαιμόνιο καί τοῦ εἶπαν:

- Ἐσύ γιατί δέν πέταξες τό τρίτο κορίτσι στό τρένο; Οὔτε σταυρό φοροῦσε, οὔτε τό σταυρό της ἔκανε.

Καί τό δαιμόνιο ἀπάντησε:

- Ἡ μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ, καθῶς ἔφευγε ἀπό τό σπίτι καί διέσχιζε τό δρόμο, εἶπε στό κορίτσι της:

- «Κόρη μου, πήγαινε μέ τήν εὐχή τοῦ Θεοῦ» καί τήν σταύρωσε !!! 

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Χριστοῦ
ὄλα τά κάνει προσευχή.

Ὅ,τι καί νά τοῦ τύχει,
ἀμέσως ἀρχίζει:

**«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ
ἐλέησόν με»**

Ὅλα μέ τήν προσευχή
τακτοποιοῦνται!

Ἅγιος Πορφύριος



« Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ »
ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
Lagja " 11 Janari "
GJIROKASTER